

**Martin Čepelík**

**Báseň o Vendulce**

Poslyšte příběh, co vypravěč vám poví,  
podobný najdete snad leda v Shakespearovi,  
příběh, co zamrazí, co k zamyšlení nutí  
a nenechá vás jistě bez pohnutí.

Na úvod děje – musí to tak býti –  
s aktéry hry se máte seznámiti,  
po levé ruce, u nás coby žena,  
fakultní nemocnice budiž představena,  
Vendulka, cos na zdraví jí chybí,  
takhle to vypadá, když krmíte jen sliby,  
však podívejme, kdo se blíží zprava,  
Julínek a nad hlavou si mává  
kosou... a to v pravdě transformační.  
Něco nám asi chce... No tak už začni.

A už se sliby sypou jako na běžícím pásu,  
přináším lásku, mír a nemocnicím spásu  
a ta kosa, z Vendulky nám docela,  
univerzitní nemocnici rázem udělá...

Vendulka ošívá se, v hloubi duše tuší,  
že titul univerzitní jí jaksi nepřísluší,  
že Julínek Vendulce tou kosou spíš by škodil  
a z těla by jí potom zbyl jen minoritní podíl,  
a z toho vyplývá, teď rozhodně to nepřezenu,  
že univerzitní by byla pak jen jménem.

Já se vás neptám, já budu mít svou hlavu,  
já držím kosu a tak jsem tedy v právu  
a nezajímá mě názor většinový  
a dalšími jim podobnými slovy  
nás zahrnuje, kosu sobě brousí,  
na tyto obrázky z vás mnozí vzpomenou si.

A už se blíží, už se pohupuje líně,  
kšá, kšá, ty bídáku, ty transformační... rošťáku,  
my prokoukli tě, víme co se chystá  
a za Vendulku bít se budem dozajista.

Však kosa protne vzduch, ach můj ty pane  
a Vendulka to má už zdá se spočítané,  
univerzitní Vendulka z dohledu a chvatně  
univerzitám vzdaluje se pryč a nenávratně,  
pan Julínek tak šmahem zpoza stolu,  
Vendulku nám transformoval na mrtvolu.

Když život se nám před očima ztrácí  
a duše pláče, tělo žalem vzlyká,  
pak zbývá už jen prostor pro citaci,  
tak dovolte mi pár slov od klasika.

Už s chmurným jitem vchází chmurný den  
a samo Slunce těžkou hlavu skrývá,  
jen zprostit toho, kdo je nevinen  
a trestat provinilé ještě zbývá,  
však navždy bude srdce jímat znova  
žal Vendulčin a krutost Julínkova.